

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 257.076 van 6 juli 2023
in de zaak A. 233.232/VII-41.468**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 maart 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 248.987 van 12 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.385 van 28 mei 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 februari 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 28 april 2020 een (vijfde) aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, meer bepaald zijn schoonzus van Spaanse nationaliteit, die sinds 9 juni 2011 in België verblijft.

Op 10 augustus 2020 weigert de verwerende partij deze aanvraag met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 9 september 2020 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Met een arrest van 12 januari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van “het unierecht”.

Verzoeker voert aan, na te hebben verwezen naar de wet van 29 juli 1991, de in het opschrift van het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en verder nog naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat ze kennelijk onredelijk werd genomen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van de voormelde beginselen en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet had moeten vaststellen.

Verzoeker laat gelden dat de motivering in het bestreden arrest “voorbij[gaat] aan de motieven van verzoeker” en “in strijd [is] met de eigen (latere) rechtspraak waardoor de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] haar eigen motiveringsplicht en het rechtzekerheidsprincipe heeft geschonden”. Hij voert aan dat hij volgens de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende heeft

aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze stelling volgt. Verzoeker citeert uit het bestreden arrest:

“In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegdestukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse broer of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse broer en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

In de bestreden beslissing citeert de gemachtigde vooreerst uit de in casu toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. Vervolgens somt de gemachtigde de stukken en documenten op die de verzoeker ter ondersteuning van zijn eerdere en van zijn huidige aanvraag heeft overgemaakt. De gemachtigde besluit hierna dat ‘in eerste instantie’ moet worden opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sinds 9 juni 2011 in België verblijft, zodat van een schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is.

De Raad stelt vast dat de verzoeker, in zijn uitgebreid betoog, geen enkele betwisting voert inzake deze vaststelling. Uit de bewoordingen ‘in eerste instantie’ blijkt nochtans dat de voorgaande motivering een determinerend motief vormt.

De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord, om de volgende redenen:”

Verzoeker citeert verder uit het bestreden arrest dat, “[n]aast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, [...] de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet tevens [heeft] bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.” Volgens verzoeker leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieruit af dat *in casu* niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar artikel 3.2 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van

vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG' en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 5 september 2012 in de zaak C-83/11, Rahman, laat verzoeker gelden dat een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd en dat de enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, niet verhindert dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.

Verzoeker merkt nog op dat het bestreden arrest in strijd is met een later arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 250.751 van 10 maart 2021, waardoor het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden.

Verzoeker heeft daarenboven ook inhoudelijk verweer gevoerd, namelijk door aan te tonen dat hij wel de situatie van financiële afhankelijkheid heeft bewezen en dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en niet in zijn eigen levensbehoeften kon voorzien. Hij verwijst naar de desbetreffende stukken, namelijk financiële steun (geldstortingen) waaruit het ten laste zijn van (het gezin van) de referentiepersoon in het verleden blijkt evenals zijn onvermogenheid en gebrek aan inkomsten in Marokko. In het bestreden arrest ontbreekt iedere motivering hierover omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meende er niet op te moeten ingaan omdat *in casu* het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon niet zou worden geschonden.

Verzoeker betwist ook de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing als zou niet worden aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Hij benadrukt dat hij de feitelijke situatie van het ten laste zijn wel degelijk heeft aangetoond.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de hij geen nieuwe feitelijke beoordeling vraagt doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had mogen en moeten vaststellen dat de verwerende partij niet tot een rechtmatige beslissing was gekomen. Verder blijkt uit verzoekers uiteenzetting en de bijgevoegde stukken dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Er is niet vereist dat hij voordien samen met de Spaanse referentiepersoon in België heeft verbleven. De band met de Unieburger kan ook ontstaan nadat deze zich reeds in het gastland heeft gevestigd.

Beoordeling

6. De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn, net als artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Al kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen of bepalingen zou hebben geschonden, de Raad van State kan zich daarbij niet in de plaats van de annulatierechter stellen om zelf te oordelen of de voornoemde beginselen of bepalingen waren geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing of niet.

Verzoeker kan derhalve in de graad van cassatie niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat de aanvankelijk bestreden beslissing onredelijk was of niet afdoende was gemotiveerd en dat het bestreden arrest dit had moeten vaststellen.

7. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden arrest “in strijd met de eigen (latere) rechtspraak waardoor de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] haar eigen motiveringsplicht en het rechtszekerheidsprincipe heeft geschonden”.

Het valt niet in te zien hoe de jurisdictionele motiveringsplicht of het rechtszekerheidsbeginsel kan zijn geschonden met het bestreden arrest doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in latere arresten een ander standpunt zou hebben ingenomen.

8. Verzoeker richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van het motief uit de aanvankelijk bestreden beslissing waarmee “in eerste instantie opgemerkt [wordt] dat de referentiepersoon sedert 09.06.2011 in België verblijft” en dat “[v]an een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon [...] dus geen sprake [kan] zijn”.

In het bestreden arrest wordt echter vastgesteld dat “[d]eze vaststelling [...] door de verzoeker niet [wordt] betwist en [...] dus onverminderd overeind [blijft]”. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[v]erzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven inzake de door hem voorgelegde documenten, [...] niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing [kan] leiden”, dat “[d]e bestreden beslissing [...] immers reeds voldoende [wordt] geschraagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon” en dat “[v]erzoekers kritiek [...] dan ook [is] gericht tegen een overvloedige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is”.

Verzoeker betwist die vaststellingen als dusdanig niet. Hij geeft ook niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was het motief van de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende het gebrek aan schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon aan te vechten. Verzoeker kan bijgevolg niet voor het eerst in de graad van cassatie de wettigheid van dat motief aanvechten.

9. In het licht van het voorgaande door de eerste rechter als determinerend beschouwde motief dat verzoeker niet had aangevochten, is verzoekers kritiek wat de overige motieven betreft, namelijk dat hij niet heeft bewezen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon of deel te hebben

uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, niet ontvankelijk. Het betreft immers motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing die niet werden onderzocht door de eerste rechter en waarvan in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat het overtollige motieven zijn in het licht van het niet-aangevochten determinerend motief.

10. Uit de voornoemde motivering van het bestreden arrest blijkt derhave ook duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verzoekers kritiek onderzoekt betreffende de vaststelling dat verzoeker niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht blijkt in dat opzicht niet.

11. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes juli tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams